

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΑ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ

Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ.κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

στὸν Δήμαρχο Σπάτων κ. Ἀθανάσιο Τούντα

Σπάτα Ἀττικῆς, 26 Ἰουνίου 2004

Ἀγαπητὲ κύριε Δήμαρχε,
πολυαγαπημένε λαὲ τῆς πόλεως τῶν Σπάτων,

Εἶναι ἀρκετὰ παράξενο νὰ ὑποδέχεσθε αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ τόση ἐγκαρδιότητα καὶ φιλόξενη διάθεση καὶ ἀνοιχτοσύνη ἔναν ἄγνωστο πού δὲν ἐκλέξατε ἐσεῖς, ὅμως πρόκειται νὰ μπεῖ πολὺ μέσα στὴ ζωὴ τοῦ τόπου σας. Νομίζω πὼς παίρνετε ἕνα σημαντικό ρίσκο· νὰ ξοδέψετε τὰ ἄδολα αἰσθήματά σας καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ μετανοιώσετε γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Δὲν θὰ συμβεῖ αὐτό. Εἶμαι βέβαιος. Ἐγὼ ὅμως πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτὴ τὴν ἀρχοντιά σας. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ τιμὴ πού ἀποδίδετε δὲν ἀπευθύνεται τόσο στὸ πρόσωπό μου, ὅσο ἐκφράζει τὴν ἀμέριστη ἐμπιστοσύνη σας στὴν κρίση τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, οἱ ἀποφάσεις τῆς ὁποίας εἶναι πολὺ πιὸ φωτισμένες ἀπὸ τὶς δικές μας. Νὰ ξέρετε ὅτι κι ἐγὼ ἀπὸ τὴ μεριά μου σέβομαι τὴν ἀγάπη σας καὶ τιμῶ τὸν αὐθορμητισμὸ τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ἐσεῖς βρίσκεστε στὴν κατ' ἐξοχὴν πόλη τῆς ὑποδοχῆς, μιὰ πού τὰ Σπάτα εἶναι μιὰ ἑλληνικὴ γωνιά πού μὲ τὸ ἀεροδρόμιό της ὑποδέχεται ὅλον τὸν κόσμον στὴν πατρίδα μας καὶ μιὰ ἀγκαλιὰ πού μὲ τὴν καρδιά της φιλοξενεῖ ὅλα τὰ Μεσόγαια καὶ τὴ Λαυρεωτικὴ. Αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἔρχομαι στὴν πόλη σας. Εἶναι ὅμως ἡ τελευταία πού τὴν ἀποκαλῶ ἔτσι. Ἀπὸ δῶ κι ἐμπρὸς γίνεται πόλη μας. Γίνεται καὶ δικό μου σπίτι, γίνεται καὶ δικός μου τόπος. Δίπλα στὴ Θεσσαλονίκη πού μὲ γέννησε, στὴν Κόνιτσα πού μοῦ πρόσφερε τὸ δῶρο τῆς ἱερωσύνης, στὸν Βύρωνα καὶ τὸ Μετόχι τῆς Ἀναλήψεως πού ρούφηξε τὶς σταγόνες τοῦ ἰδρώτα τῆς διακονίας μου, στὸ Ἅγιον Ὅρος πού φιλοξένησε τοὺς εὐγενέστερους πόθους τῆς μοναχικῆς κλήσεώς μου, ἡ γῆ τῆς Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς αἰσθάνομαι πὼς ὑποδέχεται τὴν ὑπόσχεσή μου νὰ τῆς δώσω ὅ,τι ἔχω ὡς δυνάμεις, ὡς ὄραμα, ὡς ἀποστολή, ὀλόκληρο τὸν ἑαυτό μου. Ἐρχομαι μὲ τὸ φρόνημα τοῦ μονιμότερου κάτοικου αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ τὴ συστολὴ τοῦ πιὸ νέου. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σᾶς πλησιάζω μὲ δικαιώματα ἀλλὰ μόνο μὲ ὑποχρεώσεις.

Ἐσεῖς, κύριε Δήμαρχε, οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες εἶστε ἐκλεγμένοι νὰ διοικεῖτε τὸν λαό. Ἐγὼ εἶμαι ὀρισμένος νὰ ὑπηρετῶ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον ὅσοι ἀνάβουν κεριὰ, νηστεύουν ἢ δηλώνουν «τῆς Ἐκκλησίας». Οὔτε πάλι μόνον ὅσοι γνήσια καὶ αὐθεντικὰ ζοῦν τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Παιδιὰ τοῦ Θεοῦ εἴμαστε ὅλοι. Καὶ ὅσοι ψάχνουν καὶ ἀναζητοῦν, ὅσοι σκανδαλίζονται καὶ ἀμφισβητοῦν, ὅσοι ἀπορρίπτουν καὶ ὀλιγοπιστοῦν. Εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ χωρέσει μόνον τοὺς λίγους πού τὸν ὁμολογοῦν, μιὰ πού «ὁ Θεὸς βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀμαρτωλούς». Ὁ λαὸς πού ἐμεῖς διακονοῦμε εἶναι ἴδιος μὲ τὸν λαὸ πού κι ἐσεῖς ἐκπροσωπεῖτε.

Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλοι ὅσοι πονοῦν καὶ πεινοῦν. Δὲν ἀμβλύνεται ὁ πόνος μὲ ἀγιογραφικὰ χωρία καὶ πατερικὲς συμβουλές· οὔτε ὁμως καὶ μὲ ὑπουργικὲς ὑποσχέσεις. Ἡ διάλεκτος τῆς γλώσσας καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς λογικῆς ἢ τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς φαντασίας εἶναι πολὺ φτωχὴ νὰ ἀπαλύνει τὸν πόνο. Μόνον ἡ διάλεκτος τῆς ἀγάπης, τῶν ματιῶν, τῶν δακρῶν, τῶν ἡρωικῶν προτύπων καὶ τῆς πεντακάθαρης ζωῆς μπορεῖ νὰ στάξει λίγη ἐλπίδα. Μόνον ἡ διάλεκτος τοῦ ζωντανοῦ καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δώσει φωτισμὸ καὶ παρηγοριά.

Οὔτε πάλι ἡ βαθεῖα ἀνθρώπινη πείνα χορταίνεται μὲ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ λαμπρότητα τῶν πανηγύρεων, μὲ τὴν ἐξωτερικὴ φαντασμαγορία ἐκδηλώσεων σὰν καὶ αὐτὴν, μὲ τὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν ἐπίδειξη.

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρωτίστως ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ δεύτερο λόγῳ ἡ διακονία τοῦ λαοῦ. Δὲν μᾶς συνδέει, κύριε Δήμαρχε, ὁ σκοπὸς καὶ ὁ ρόλος. Οἱ ρόλοι μας εἶναι ἀναντίρρητα, ὅπως ἐσχάτως συνηθίζουμε νὰ λέμε, διακριτοί. Μᾶς συνδέει ὁ λαός. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουμε καὶ τὴ διάθεση καὶ τὴν ὑποχρέωση μαζί νὰ συνεργασθοῦμε.

Εἶναι πεποιθήσή μου ὅτι ἡ ἀξία τῶν Σπάτων δὲν ἔγκειται στὴν ἐγγύτητα τοῦ ἀεροδρομίου ποὺ τὰ ἔκανε γνωστά. Οὔτε στὴν οἰκονομικὴ ἀξία τῆς γῆς ποὺ τελευταῖα σκαρφάλωσε ψηλά. Οὔτε στὸν προαστιακὸ καὶ τὸ περίφημο ἼΑττικὸ πάρκο. Οὔτε ἀκόμη καὶ στὸ ἱερὸ προσκύνημά τους. Ἡ ἀξία τους δὲν ἔγκειται σὲ αὐτὸ ποὺ ἔχουν ἀλλὰ σὲ αὐτὸ ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν. Ἡ ἀξία τους θὰ φανεῖ ἀν ἀποδείξουμε ὅτι ὅλοι μαζί μποροῦμε νὰ ἐπιτελοῦμε τὴν ἀποστολή μας, νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ἄνθρωπο, νὰ ἀντικρύζουμε στὴ ζωὴ μας τὸν Θεό.

Πρὸ ἡμερῶν πληροφορήθηκα ὅτι ἐτοιμαζόσασταν νὰ κρεμάσετε πανῶ μὲ τὴν ἐπιγραφή «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», καὶ ζήτησα τὴν ἀπομάκρυνσή τους, φοβούμενος μήπως μπερδέψετε τὸ γαῖδουράκι μὲ τὸν μὴ ὀρώμενο ἅγιον ἀναβάτη του. Ἕνας εἶναι ὁ Ἐρχόμενος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ ὑποζύγιο. Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν νὰ σᾶς προσφέρω τὸν ἑαυτό μου ὡς ὑπρέτη καὶ τὸν Χριστὸ ὡς πραγματικὰ καὶ πάντοτε «ἐρχόμενος». Καὶ νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ ὑποδεχθεῖτε ὄχι ἐμένα στὸν τόπο σας ἀλλὰ Αὐτὸν στὴν καρδιά καὶ τὴ ζωὴ σας.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους αἰσθάνομαι πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔλθω διακριτικά, «λαθῶν», ὅπως ὁ Χριστός, χωρὶς ὑποδοχὲς καὶ ἐπισημότητες. Τὰ πράγματα ὁμως ἀλλιῶς συμβαίνουν γιὰ νὰ μᾶς ταπεινώνουν. Ἀποδίδω τὴν τιμὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ σᾶς ἀντιπροσφέρω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν εὐγένεια. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ὑποδοχή. Εἶμαι γιὰ πάντα στὴ διάθεσή σας· ἔτοιμος νὰ ἐργασθοῦμε μαζί.